

תת"ע 913/01/19 - מוחמד אבו נגמה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 913-01-19 מדינת ישראל נ' אבו נגמה
תיק חיצוני: 61117274243

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
מוחמד אבו נגמה	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 21.1.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של חניית רכב במקום המסומן חניה לרכב נכה בניגוד לתקנה 72 (א)(16) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 21.1.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל לידיו את ההזמנה שדין, שאחרת היה מגיע לדיון ועל כן אין לראות בו כמזלזל או כמתחמק ממשפט.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש המעודכנת במשרד הפנים שאף צוינה בבקשתו להישפט. משדבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", אין למבקש להלין אלא על עצמו.

המשיבה הוסיפה כי המבקש לא הצביע על נסיבות בהן לא התייצב למועד הדיון מסיבות שאינן תלויות בו.

דיון והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי

ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבה הזמנה לדיון ולכן לא התייצב במועד בו נקבע.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15 ועפ"ת 62391-02-19 **סוויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.19 .

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש, אותה ציין בבקשתו להישפט וחזרה בציון "לא נדרש".

אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש, דהיינו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה, יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיה את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיה (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשע"ט, 15 יוני 2019, בהעדר הצדדים.